

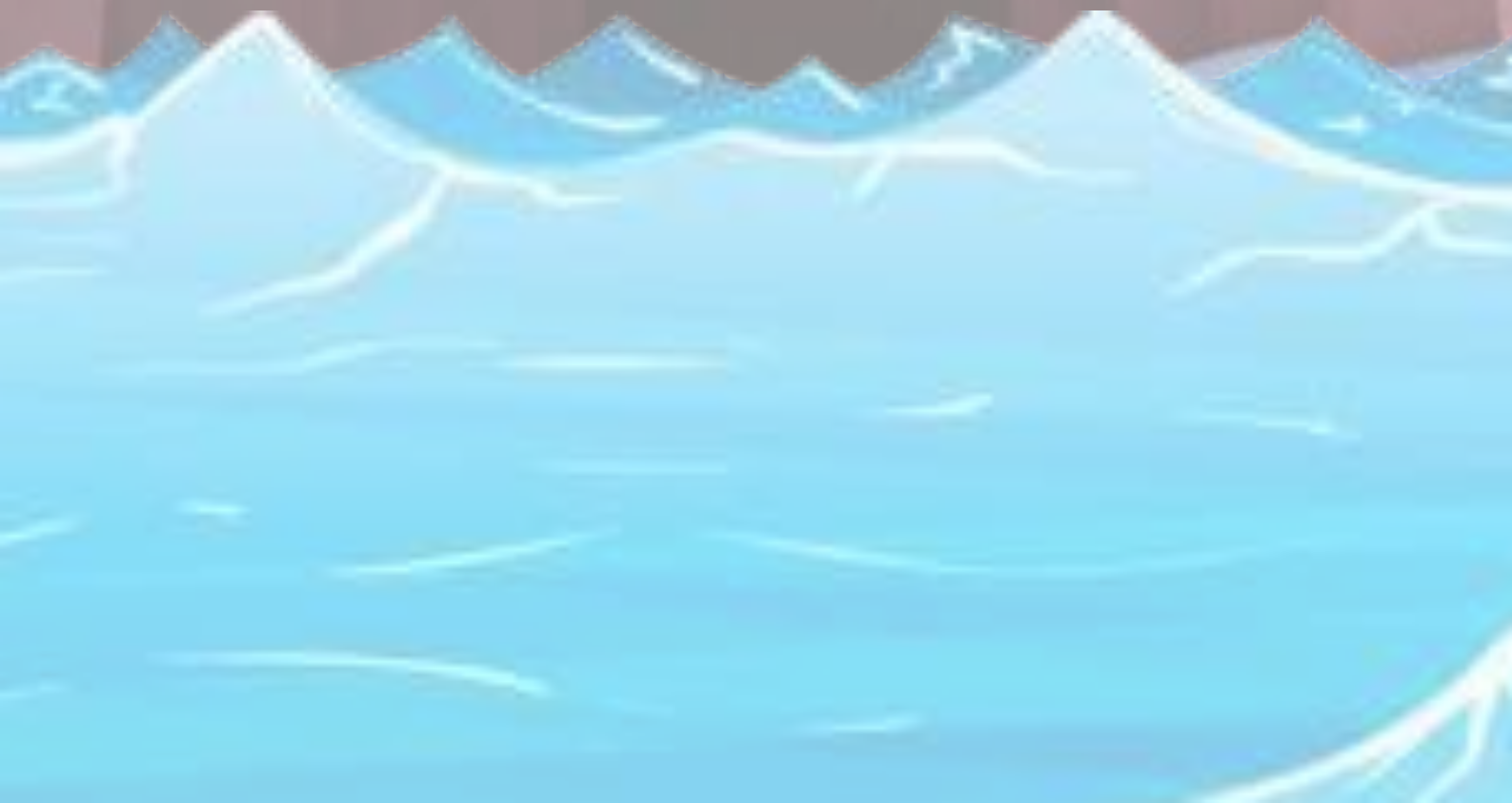
Eens op 'n Tyd Ons Planeet

Deur Vitta Murrow

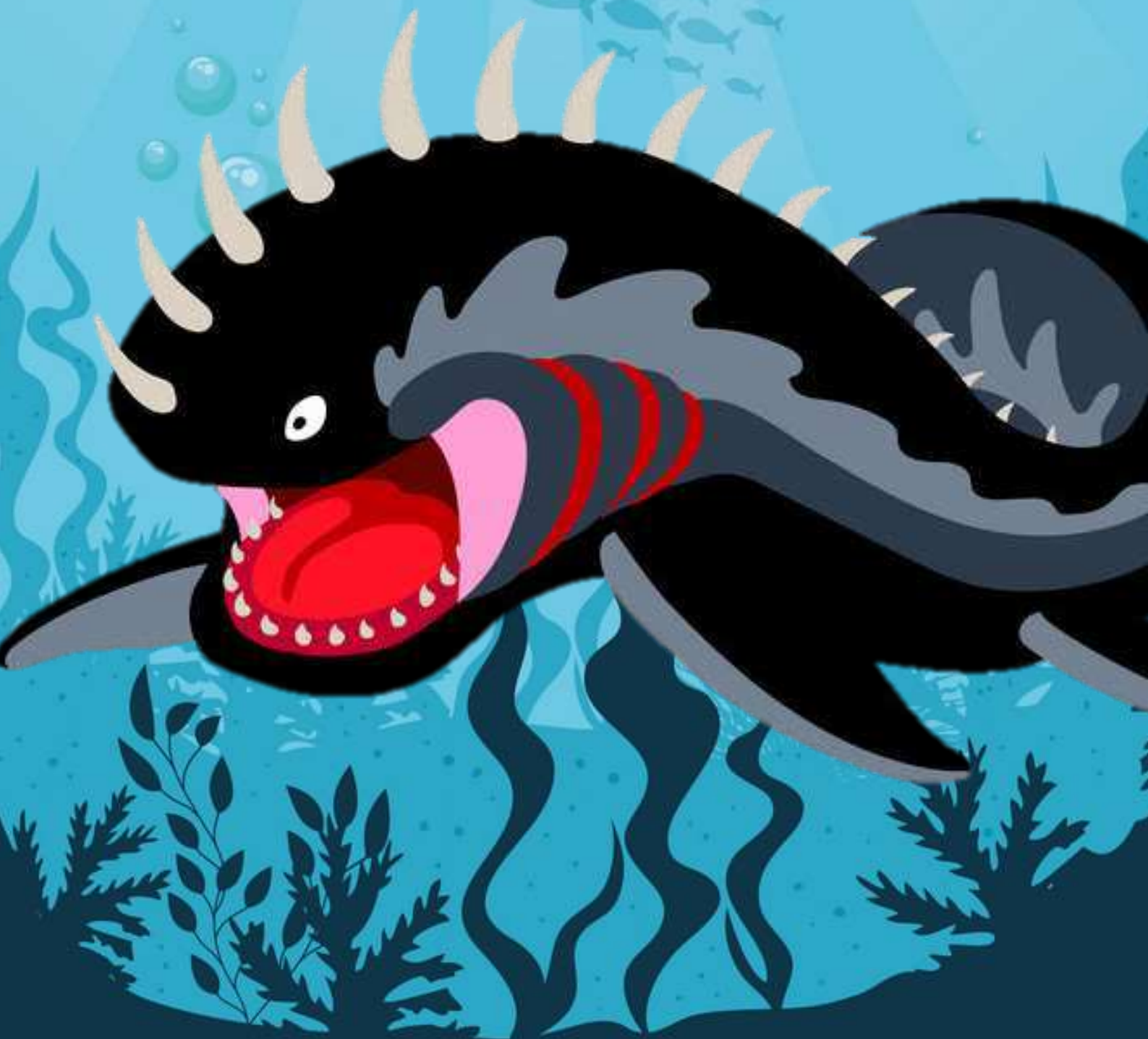
Eens op 'n Soutmeer

Dit was donker in die Monster se liggaam. En baie stil. Al wat gehoor kon word, was 'n sagte swish, swish, swish. Die geluid van water wat teen die dier se stewige ribbes klap.

Sommige het die monster Ragab genoem, ander het dit Leviatan genoem, sommige het geweet sy naam was Tiamat. Die dier het baie name gehad, vir baie verskillende mense. Almal het geglo die skepsel is van die soutwater, van die afgrond en was baie gevaarlik.

Sommige het gesê die Monster smul aan 'n walvis per dag.
Ander het gesê hy het 'n stert wat reguit in sy eie mond
gelei het. Een ding waaroor almal saam gestem het, was
dat om in kontak te kom met die Monster, jou ondergang
beteken het.

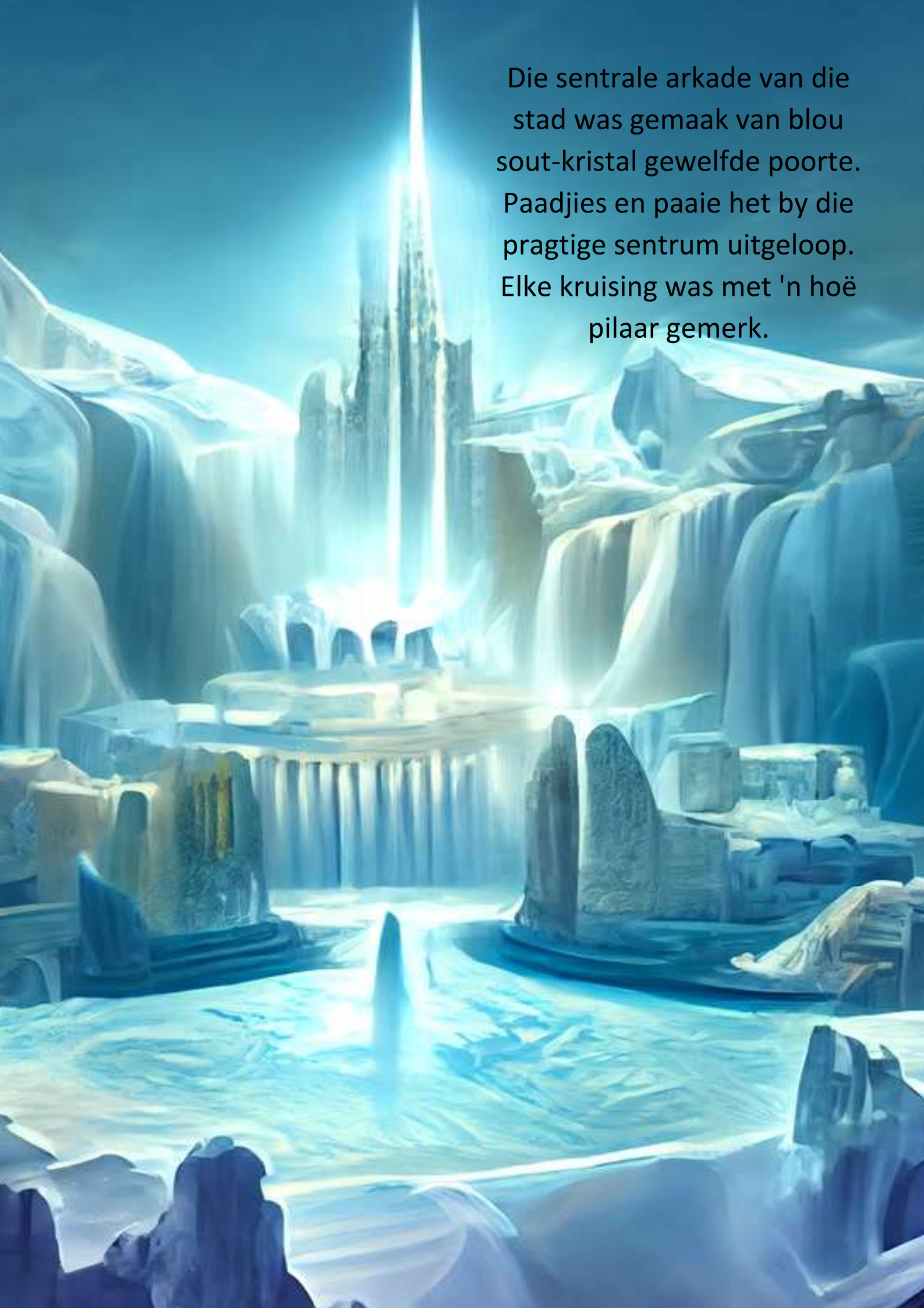

Die Monster het jaloers 'n asemrowende stad bewaak oor omvang en misterie. 'n Stad wat in die geheim onder die branders gelê het, gemaak van glinsterende sout - die Kristalstad.

Die gety het die kristalle teen mekaar geritsel, en die stad het die geluid van 'n miljoen klein klokkies gemaak.

Die sentrale arkade van die stad was gemaak van blou sout-kristal gewelfde poorte. Paadjies en paaie het by die pragtige sentrum uitgeloop. Elke kruising was met 'n hoë pilaar gemerk.

Die Monster het die grense van die stad gepatrolleer. Sy teenwoordigheid het al die inwoners binne gehou en gaste weggeskrik. So, die onderwater stad het 'n obskure en onveranderde plek gebly ...

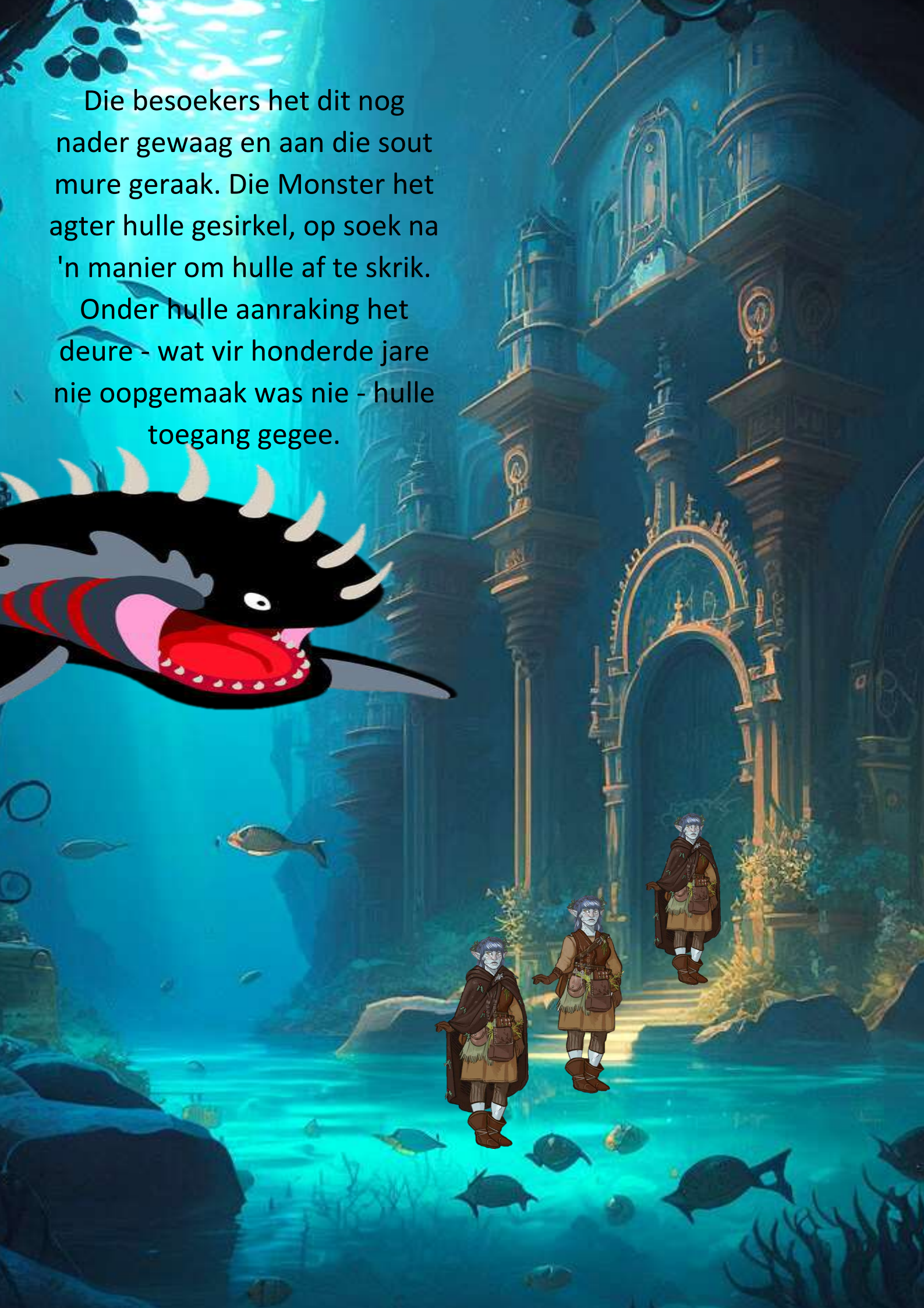
Tot op 'n dag, toe nuwe besoekers buite die Kristalstad
aangekom het.

Die besoekers het gehoor van die verskriklike monster wat
die Kristalstad bewaak het, maar hulle was nie afgeskrik
toe hy gesis het, toe hulle nader gekom het nie.

Die besoekers het dit nog nader gewaag en aan die sout mure geraak. Die Monster het agter hulle gesirkel, op soek na 'n manier om hulle af te skrik.

Onder hulle aanraking het deure - wat vir honderde jare nie oopgemaak was nie - hulle toegang gegee.

'n Kragtige deining van water het die besoekers laat vorentoe beweeg en het die stad binne getuimel. Die monster se beheer het gewankel. Die inwoners van Kristalstad het gehaas om te sien wat gebeur het.

Die inwoners het bymekaar gekom om die besoekers te inspekteer, aangesien hulle nog nooit enige voor hulle gehad het nie. Hulle het nie taal gedeel nie, maar die besoekers het stukke rots en minerale aangebied.

Hulle het hierdie instrumente in die sout mure ingedruk en tekeninge geskep om hul storie te vertel.

Die Kristalstad bewoners was in verwondering. Sommige verbaas, sommige nuuskierig, ander bang. Almal het gespanne gekyk.

Hulle storie wat die besoekers oorgedra het, was van 'n lewe op land, in 'n stad nie anders as die Kristal een nie. Maar die lewenswyse deur die landbewoners het sy tol geëis en hulle land het moeg en kwesbaar geword.

Eendag het 'n strawwe golf hul stad gelyk gemaak. Hulle land, verswak deur hulle lewenswyse, het padgegee en hulle in die water gedompel. Dit het vir die besoekers 'n les gegee wat hulle nooit sou vergeet nie, en 'n swerwende lewenswyse wat hulle begeer het om agter hulle te sit.

Die besoekers het diep voor die inwoners van die Kristalstad gebuig, in 'n gebaar wat 'n beroep op hulle gedoen het om ingeneem te word.

Die Kristalstad bewoners was simpatiek en het ingestem dat die besoekers in die stad kon bly onder een voorwaarde: hulle moes belowe om te lewe deur net te neem wat hulle nodig het, en op hul beurt te deel wat hulle het om te spaar.

Die Kristalstad inwoners het verduidelik dat 'n mens sout by die gemeenskaplike areas kan leen as hulle dit nodig het, solank hulle dit terugbesorg sodra hulle voel hulle kan. Want dit is hoe Kristalstad oorleef het, afgesny van die wêrelde bo en onder.

Daar is ooreengekom en die besoekers het by Kristalstad aangesluit. Hulle het die weë van die stad geleer en was versigtig om hul belofte na te kom. Hulle het selfs hul eie diskresie bygevoeg en die stadsmure versier.

Almal binne Kristalstad was tevrede – almal, behalwe die jaloerse Monster.

Die Monster het in die waters daarbo gesirkel en onrustig geraak. Terwyl die burgers hul nuwe lewe saam met die besoekers omhels het, het die Monster dit afgekeur. Die Monster was besitlik en het nie daarvan gehou om te deel nie. So, die Monster het 'n sabotasieplan aan die gang gesit.

Dag na dag, onder die dekmantel van die nag, het die Monster sout van die groot pilaar by die middestad weggeskraap. Aanvanklik het klein gaatjies in die hoofpilaar vorm aangeneem. Later het die gate tot groot holtes gegroei.

Eendag was die sentrale pilaar so verswak dat dit in die helfte gebreek het en net daar in die hoofkruispad verkrummel het. Die ineenstorting het 'n skeut sout opgestuur wat alarm deur die stad gestuur het.

Die waaksame Monster grinnik. Sy plan was aan die gang.

Al die inwoners van die stad, insluitend die nuutste
toevoegings, het bymekaargekom om die skade te
inspekteer.

Die Monster het bo gedraai, 'n gloeiende wolk. Dit het op hulle afgeloer en iemand gesmeek om na vore te tree om 'n verduideliking te gee. Maar niemand het beweeg nie. Die monster het gegrom.

Almal wat teenwoordig was, het saam gestem dat die soutpilaar vernietig was. Dit het 'n direkte verraad van die gees van die gemeenskap beteken. Het een onder hulle die belofte van hul lewenswyse verbreek? Vrae was gewoel. Wie was verantwoordelik? Vrae was opgewek. Het iemand meer as hul deel geneem? Die belangrikste is dat vrees toegewerk was. Die inwoners was in oordrewe.

Bo hulle was die Monster draaiërig. Dit het gesien hoe die Kristalstad onrus met blydschap in die gesig staar. Net die Monster het geweet wie die werklike skuldige was. Want dit was sy eie kloue wat sout uit die pilaar gesteel het.

Tot die Monster se verbasing het die inwoners van Kristalstad nie op mekaar gedraai nie. Hulle het nie die aas gevat of mekaar gehaat nie. In plaas daarvan het hulle ontmoet en besluit die stad voldoen nie meer aan almal se behoeftes nie. Maar omdat hulle saam was, moet hulle neem wat hulle kon en uit Kristalstad waag om 'n nuwe huis as een te bou.

Toe die Monster sien hoe hul planne op die soutmure
blootgelê was, was hulle woedend. Hoe durf hulle
weggaan! Het die Monster gedink.

Bewerk met mislukking, woede
en krag, het die Monster sy
kake so wyd soos 'n grot
losgemaak en na die
Kristalstad geduik. In een sluk
het dit die inwoners verswelg.

Die Monster het teen 100 knope gezoem, vinniger as die vinnigste marlyn, sy duislig wekkende trek het die sout uit sy kristallyne omhelsing getrek en die stad het in 'n poeier omgeval. Die fynste poeier het na die oppervlak van die meer gestyg waar hulle linte van skuim gevorm het. Die swaarder poeier het die bodem van die meer bedek en 'n dik donker modder gemaak.

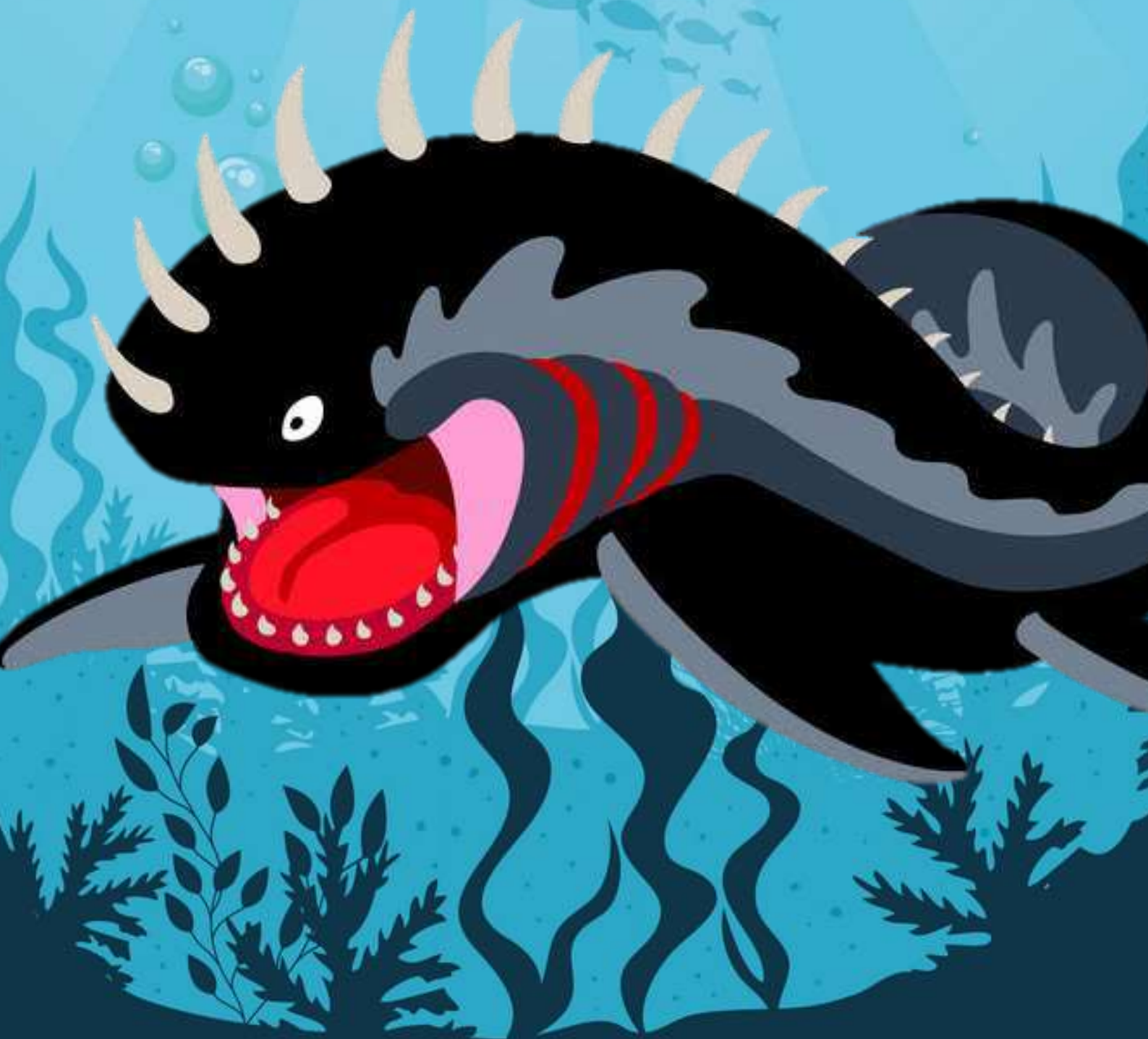
In die dae en jare wat gevolg het, het niks of niemand terug
gekeer na die meer nie. Niks het onder of langs dit gegroei,
gewei, gedrink of gaan sit nie. Die meer het woes gelê, 'n leë
herinnering aan die brose ooreenkoms tussen lewe en land,
en die woede van 'n jaloerse Monster.

Met verloop van tyd het die water warm lug ontmoet en die meer het gekrimp. Soos dit gedoen het, was sy begrawe geheime geopenbaar. Lang, misvormde soutpilare het op die omtrek verrys, en nie ver onder die golwende golwe nie, eggo's van die boë, paaie en kristalmure bind en antieke plek met die hede.

Maar nog dieper, skuil die Monster, wat altyd wag om
moeilikhed in die meer op te wek.

THINK

DIGITAL ACADEMY